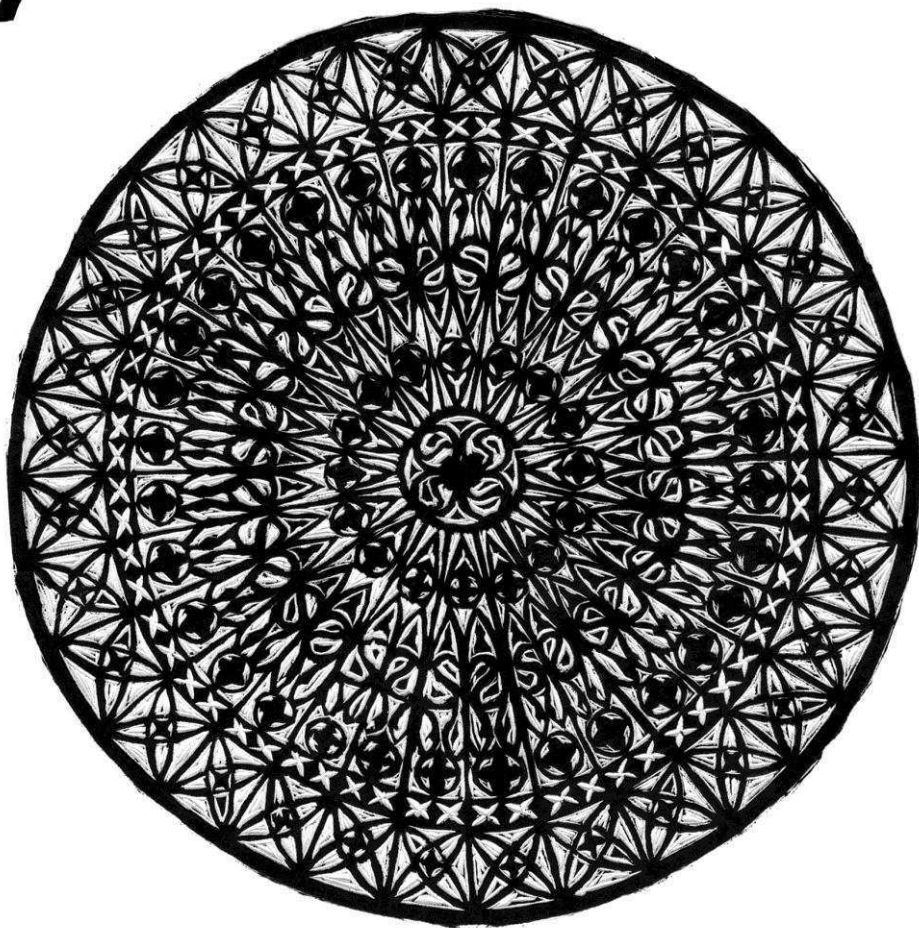

BRNEŇNSKY' EVANGELICKY' MEŠIČ'NIK

7/2011

SETKAVANÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní faráři: Jiří Šimsa a Marta Židková
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Jaroslav Vítek a Ondřej Kolář, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://husovice.evangnet.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

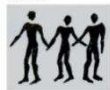
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Romana Špačková, faráři
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2011 (XIII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. ■|■|■|■|
Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna.

Milí čtenáři Setkávání,

dostáváte do rukou prázdninové číslo, ve vydávání našeho časopisu nastane tedy obvyklá tříměsíční přestávka. Bude to doba (snad) většího klidu, odpočinku, pro žáky a studenty čas prázdnin, pro zaměstnané doba dovolených, jen důchodců se to netýká, protože ti, jak známo, mají prázdniny celý rok.

Bude to také doba cestování na různá místa doma i v cizině. V posledních dvaceti letech jsme si zvykli, že má-li člověk čas a peníze, může jet opravdu kamkoliv, a už si ani neuvědomujeme, že to tak nebylo vždycky. Nedávno jsem slyšela v rozhlasu v reportáži z nově otevřeného Muzea železné opony v Rozvadově, že mladí lidé už nevědí, co to byla výjezdní doložka a celní prohlášení. Je to jistě dobře, že současné možnosti cestování považují za normální. Těžko se to dříve také vysvětlovalo i lidem ze západních zemí, kteří nikdy nic podobného nezažili. A přece to není tak dávno, kdy jsme museli absolvovat ponižující procedury spojené se žádostí o devizový příslib, pokud jsme chtěli jet jinam než do sprátelených zemí, nebo stát v dlouhých frontách před Čedokem. Vydání příslibu mohla zabránit stranická organizace v podniku, případně nějaká domovnice v místě bydliště. A i když byl příslib přidělen, ani pak nebylo ještě vyhráno, stačilo anonymní udání a lidé se místo dovolené vraceli z hranic domů. Jistě, některým lidem nevadilo, že za celý život nevytáhnou paty z místa bydliště, ale volnost pohybu, o kterou jsme byli tolik let připraveni, patří k základním lidským svobodám. Ani teď tuto možnost všichni využívat nebudou, z jakýchkoliv důvodů, ale přejme to zvláště mladým lidem, kteří mohou odjet do světa, kdy a kam je napadne, a ani za to nemusí utratit velké sumy peněz. Mladým lidem cestování otevírá nový pohled na svět, naučí se snáz cizí jazyky, získají rozhled a uvidí, že všude je chleba o dvou kůrkách; třeba si budou potom také víc vážit toho, co mají doma.

Jistě není všechno, v čem teď žijeme, ideální, a určitě jsme si leccos představovali jinak. Národ nebylo možné vyměnit, a „ti nahore“ jsou vzorkem národa. Je mezi nimi nepochybně hodně lidí, kteří myslí jen na vlastní prospěch, ale určitě jsou mezi nimi i lidé slušní a poctiví, jen na ně není tolik vidět. Přispívají k tomu i média, pro které dobrá zpráva není zajímavá, a tak se roční ve skandálech a aférách. Občas mě ale napadne, že by bylo velice užitečné, kdybychom se na nějaký den (ne nadlouho) mohli vrátit do předlistopadových časů; asi bychom se nestačili divit. Neznamená to zavírat oči před tím, co nás oprávněně štví, ale neměli bychom se přidávat k všeobecnému znechucení a pocitu, že je všechno špatné a že tehdy bylo líp – nebylo a myslím, že lidé, kteří všechno nezapomněli a vědí, že jsou i jiné hodnoty než ty materiální, si toho jsou dobře vědomi. Myslím, že bychom mezi ně měli patřit i my.

Hana Dvořáková

Ilustrace na obálce: Iva Tůmová - Z interiéru Červeného kostela

Noc kostelů v Červeném a Betlémském kostele

Letos jsme opět začínali společně ekumenickou bohoslužbou – tentokrát ve sboru Církve bratrské na Kounicově, kde jsem měl zamyšlení nad letošním heslem: *Připomínám si noc co noc, jak jsem na struny hrával, v srdci přemítal a duch můj hloubá Ž 77,7*. Zopakoval jsem ho ten den ještě jednou při půlnoční bohoslužbě v Červeném kostele. Při přípravě, na které se podílelo více než 40 lidí, jsme se drželi dříve osvědčeného postupu: střídat programy po půlhodině. V celou hodinu hudba a o půl slovo s obrazem. Opět táhly varhanní koncerty a je třeba vyslovit uznání našim varhaníkům, jak výborně a profesionálně se připravili. Důkladně byl připraven také bratr kurátor Matoulek, který zaujal návštěvníky prezentacemi o historii našich dvou kostelů, doloženou mnoha fotografiemi. Letos jsme totiž poprvé otevřeli také Betlémský kostel, kde se o pořadatelskou službu a část programu postarali skauti. Měli 2,5 tisíce návštěvníků! Červený kostel se opět zcela naplnil při vystoupení Gospelchoiru, kterému žel nefungovala aparatura. Ale i tak byl jejich koncert vzpružujícím zážitkem. Výstavu jsme si letos půjčili hotovou: O historii a současnosti Jednoty bratrské. Problém byl pouze s jejím převozem z Liberce. Podle bezprostředních ohlasů zaujalo i audiovizuální pásmo, v kterém jsme se pokusili populárním způsobem přiblížit důvody rozdělení křesťanských církví. Lidé po koncertě kupodivu neodcházel, ale vydrželi ještě půl hodiny poslouchat, v čem byly největší důrazy reformace. Příští rok bych rád připravil podobné pásmo o Bibli. Na prohlídku křesťanské kaple se starými biblemi a bohoslužebnými kalichy se opět stála fronta a výstava papírových modelů deseti známých kostelů zaujala nejen děti.

Jiří Gruber

Noc kostelů v Blahoslavově domě

Než se člověk nadál, už to bylo potřetí – znovu po mnoha přípravách, získávání námětů, sestavování programu, opětovných pokusech o detailní nastavení. Blahoslavův dům se i tentokrát připojil k Noci kostelů, letos už disciplinovaně zařazen mezi bohoslužebné prostory všech čtyř brněnských evangelických sborů. Některé zkušenosti z minulých let jsme uplatnili i tentokrát. Také počasí nám v tom pomohlo – bylo ještě o kousek ošklivější, než tomu bylo loni a předloni.

Když už se kvůli vytrvalému odpolednímu dešti nepodařilo pomalovat křídami dvůr Blahoslavova domu, podařilo se hned odpoledne tlupě dětí za doprovodu rodičů a Saši vytvořit galerii uměleckých výtvorů na papíře – k nanášení barev sloužily přímo dětské prstíky a jejich následné čištění neproběhlo úplně bez námahy. Potom už plynule následovaly jednotlivé části večerního programu nejrozmanitějšího druhu – od recesistické expozice až po meditace s vážnou hudbou. Takřka v úměře se zhoršujícím se počasím

přibývalo návštěvníků. Letos jich přišlo opět asi o čtvrtinu víc než před rokem. Nikdo se nedivil, že s odstupem největší zájem budily stoly s občerstvením; horká káva a příjemně teplý čaj šly opět na odbyt docela přednostně – a pořadatelé i pořadatelky, kteří si tuto část programu vzali na starost, se svého úkolu zhostili s příkladnou obratností.

V deštivé noci jsme zavírali vrata Blahoslavova domu a zhasínali světla. Ještě několik razítek do "poutnických" knížek několika přispěchavších opozdilců. „Dobrou noc“ si pořadatelé říkali už trochu unaveně – ale stejně jako loni a předloni opět s pocitem, že je to dobrá noc. Lidé, malí i velicí, se v ní setkávají na dobrých místech a zjišťují, že kdo vstoupí do křesťanského kostela, je vítaný host.

Jaroslav Vítek

Noc kostelů 2011 v Husovicích

A zase pršelo, jak už na Noci kostelů bývá zvykem. Zatímco vloni jsme začínali za pěkného počasí a liják přišel až později, tentokrát pršelo už od rána a s malými přestávkami prakticky po celou dobu akce. Blátíčko, mokro, občas i vítr... Ale přesto se Noc kostelů vydařila!

Ještě před začátkem jsme museli vyřešit dvě věci: jak skloubit přípravu divadelního představení se zahajovacím zvěstováním evangelia, a rozhodnout, co s výstavou. Zatímco u výstavy to bylo bohužel jasné hned - vzhledem k předpovědi celovečerního deště nemělo cenu výstavu vůbec vybalovat a Marie Plotná si ji ještě před šestou hodinou odvezla, koordinace zahájení s divadlem byla složitější (vše se muselo odehrávat ve srubu). Naštěstí v 18:00 zrovna nepršelo, takže zahájení nakonec mohlo proběhnout venku na zahradě a ve srubu si mohlo divadlo Facka chystat svoje představení. Kázání se týkalo rozdílu mezi ideologií a vírou, mezi fanatiky a věřícími.

To už Dan Staněk griloval klobásky a Petr Konvalinka čepoval Poutníka. Začali přicházet návštěvníci (první ještě před začátkem). V 19 hodin před slušně zaplněným srubem rozehrálo divadlo Facka svou hru Narozeniny, při níž vtáhli na jeviště jednoho návštěvníka a bavili sebe i nás. Následovalo zpívání ze zpěvníku Svítá, kdy farář hrál na kytaru, Ondřej Hájek na piano a Vojta Konečný na housle.

Dva z návštěvníků se chtěli bavit o závažných duchovních otázkách. Rozhovor proběhl v koutě modlitebny, kde byl relativně největší klid. To už však přibyl také štáb České televize, který natočil rozhovor s farářem a pár záběrů z následujícího představení. Vysílat se má v Křesťanském magazínu. Druhé představení divadla Facka se jmenovalo Ruská ruleta. Michal Bumbálek vzhledem ke svým zdravotním problémům nemohl hrát, ale aspoň pouštěl zvuk. Divadlo mělo úspěch.

Hodně lidí po divadle odešlo, ale naštěstí se dostavila mládež, takže ředitel brněnského střediska Diakonie Jan Soběslavský, který referoval o jeho činnosti, měl také dostatek posluchačů. Na jeho vystoupení hned navázal

Michal Hadlač, který pohovořil o historii sboru a přečetl dva své elaboráty z nedávné současnosti - o mezidenominačních fotbalových utkáních a o vystoupení Husovického Národního Evangelického Divadla (Hned) v Bratislavě.

Tím byl hlavní program vyčerpán, pak už se jen debatovalo u krbu, zatímco ve srubu běžely obrázky ze života sboru. O půlnoci byla oficiálně Noc kostelů ukončena modlitbou a požeňáním. I po půlnoci však ještě přišlo několik návštěvníků.

Naše modlitebna je na perifirii, stranou centra, nelze proto očekávat velké davy. Celkově prošlo našimi prostory sto padesát účastníků, je to proti loňským dvěma stovkám o poznání méně. Otázka je, zda to bylo počasím, nebo celkově zájem klesá. Každopádně se akce vydařila a děkujeme všem, kteří se na jejím průběhu podíleli.

Štěpán Hájek

Noc kostelů v Brně - Židenicích

měla pestrý program, jehož obsah i organizaci připravila spolu s mládeží farářka Romana Špačková. Když nás s plánovaným programem poprvé seznámila na staršovstvu, tak jsme se někteří domnívali, že se to nezvládne, ale potvrdilo se úsloví „když se chce, tak jde všechno“...Příšedší návštěvníci, kterých bylo za celý večer asi 220, měli možnost v prostorách hlavního kostela se dozvědět, proč a za jakých okolností židenický farní sbor ČCE vznikl, uvidět promítnutou prezentaci z nejrůznějších akcí sboru během uplynulého roku, uslyšet zpěv ChraPoTu (zkratkovitý název chrámového pomocného tělesa). Děti, ale spolu s nimi i dospělí, se s chutí podívali na biblický večerníček, který byl tentokrát kromě mluveného slova hrán stylovými biblickými loutkami. Řada návštěvníků měla zájem si prohlédnout i původní sborový dům i místnosti tvořící sborové zázemí. V Dufkově sálu sborové budovy ve dvoře byla instalována výstava různých vydání biblí i nástěnných obrazů Petra Pazdery Payna. Pod pergolou bylo nachystané pohoštění, a ne ledajaké, nýbrž z potravin, které jsou oblíbené v židovské stravě, a tudíž si můžeme myslet, že se podobají těm, které se jedly v Ježíšově době (zelenina, salát s olivami, kořením a tvarohem, nekvašené chleby, pomazánka z cizrny nesoucí název humus a sladké sušenky nazvané Hamannovy uši. Nechyběla ani voda a víno.) Jak asi mohlo vypadat dobové oblečení, nám předvedla mládež svým dvojím vystoupením v průběhu večera. Sestra Romana Špačková nechala postavy projít za doprovodného popisu jejich způsobu života a diváci mohli hádat, kdo je kdo. (Kostýmy měly vypůjčené, původní představa, že je některé sestry samy ušijí, se ukázala jako nerealizovatelná.)

Voňavou silnou kávu mohli ochutnat ti, kteří byli přítomni prezentaci aktivit Fair trade. Večer dobře plynul, návštěvníků postupně ubývalo, ale vyskytli se i udýchaní jednotlivci, kteří se nechtěli nechat připravit o razítko do své sbírky

a ještě od nás mizeli rychle do noci, aby stihli další. Na úplný konec jsme se sesedli v kruhu a vyslechli závěrečná slova sestry farářky. Jí patří prvořadý dík za náročnou přípravu celé akce. Myslím, že každý z pořádajícího týmu, který celkem čítal asi 30 lidí, si úlevně vydechl. Jistě je z mnoha hledisek o čem přemýšlet.

Jana Slámová

Víkend na Blažkově

O prvním červnovém víkendu jsme strávili, společně s asi třiceti bratry a sestrami z našeho sboru, velmi příjemný čas na Blažkově. Během pátečního odpoledne jsme se v menších skupinkách dopravili na místo, ať již auty, vlakem nebo na kolech. Ještě před setměním nám děti připravily ohniště a dřevo, paní farářka Židková přednesla hezké biblické zamyšlení, takže jsme už s prvními hvězdami mohli začít hrát na kytary, zpívat a nakonec si i povídat. O pěkné atmosféře večera vypovídá snad i fakt, že většina z nás, včetně rodičů malých dětí, šla na kutě kolem třetí hodiny ranní. Sobotní dopoledne strávila polovina účastníků v táboře, dva si vyjeli na kolech a my ostatní jsme se vydali na výlet přes Zábršův mlýn kolem rybníků Píknušek a Pařezník do Moravce, kde na nás už v hospůdce za zdí moraveckého zámku čekala zasloužená zmrzlina, pivo, na některé obojí. Zpět jsme zamířili starou lipovou alejí do Strážku, odkud to již údolím Bobruvky nebylo daleko do tábora. Po odpoledním klidu, jež někteří z nás využili ke koupání v řece, jsme se od pana faráře Grubera dozvěděli, jak probíhá zasedání synodu a co se projednávalo na tom posledním. Po večeři jsme pak měli možnost shlédnout audiovizuální pásmo „Proč není jedna církev“, po němž už do tmy a ticha večera zazněla hudba Jana Václava Hugo Voříška, jehož skladby i s komentářem si pro nás připravil Víťa Rybárik. Večer jsme zakončili opět při povídání, tentokrát u sklenky vína a u hřejivého krbu. Nedělní bohoslužby jsme prožili v přírodě a po výborném obědě se vydali na cestu domů. Na celém víkendu jsem asi nejvíce ocenil možnost vyměnit na chvíli povinnosti a uspěchanost města za klid v přírodě a také příležitost vzájemně se více poznat s lidmi, kteří by pro mě byli jinak víceméně jen "spolunávštěvníky" nedělních bohoslužeb. Díky všem, kdo přispěli k jeho uskutečnění!

Pavel Janeček

Tradiční jarní výlet sboru Brno II

Jako každý rok, i tento májový měsíc nabídla CK NeMa (pro nezaspěčené Cestovní kancelář Němečková-Malý) exkluzivní výlet za poznáváním míst v našem nejbližším okolí. V čem že spočívala ona zmíněná exkluzivnost? V nadšení a ochotě udělat něco pro druhé bez nároku na jakoukoli odměnu. „Cestovka“ si pro tentokrát vybrala za cíl přenádhernou krajinu Kunštátska v okrese Blansko. V sobotu 7. 5. v ranních hodinách se na nádraží v Králově Poli sešlo přes 60 „účastníků zájezdu“, drobtina možná o něco málo převažovala nad námi dospěláky. S menším (asi hodinovým) zpožděním se přeci jen celá skupina dopravila do výchozího místa, kterým bylo město Kunštát. Procházejíce barokním náměstím jsme odolali přítomným

kolotočářům chystajícím se na nedělní pouť a bez úhony jsme došli na zámek. Původně tu stával od roku 1265 gotický hrad, který byl přestavěn na barokní zámek roku 1680. S rodem šlechticů z Kunštátu bylo spojeno i jméno českého husitského krále Jiřího z Poděbrad (1420-1471). Bylo vidět, že je jak o zámek, tak i o přilehlé a poměrně rozsáhlé renesanční zahrady dobře postaráno. Měli jsme i štěstí na výstavu současné tvorby kunštátských keramiků v Květné zahradě. S Kunštátem je spojeno i jméno velkého českého básníka Františka Halase (1901-1949). František Halas se narodil v Brně, „ale mé srdce a mé smysly jsou doma na Českomoravské vysočině, tam na Kunštátu, odkud pochází celý můj rod“, řekl sám o sobě. František Halas je dle svého přání pochován na kunštátském hřbitově. Naše cesta vedla dál, z Kunštátu do malé vesničky o pár chalupách, Rudky. Zde někteří navštívili jeskyni Blanických rytířů (uměle vytvořená pískovcová jeskyně). Většina z nás se odvážila vystoupit i na blízkou rozhlednu. A že rozhledy a výhledy stály za to! Po dostatečném kochání a odpočinku jsme vyrazili směrem k Letovicím. Šlo se hezky zvolna, sluníčko nás hřálo (některé i opálilo) a všem nám bylo pospolu moc dobře. Po cestě se probralo kdejaké téma, děti plnily s radostí zadané úkoly, za které byly vždy sladce odměněny. Na louce u obce Lhota jsme vychutnávali pohledy na malebnou krajinu a město Letovice jsme měli před sebou jako na dlani. Nadšení, dobrá nálada a radost nás provázely i při cestě vlakem zpátky do Brna. Veliký dík za to vše patří hlavním organizátorům nevšedních zážitků – Janě, Klárce, Ondrovi a Martinovi Němečkovým a Josefu Malému. Děkujeme a přejeme jim i nám, aby CK NeMa na „trhu“ ještě dlouho fungovala!

Lenka Floriánová

VÍRA A TRADICE

Léto

Sedmé číslo Setkávání skutečně pokrývá téměř celé letní období od 21. června - letního slunovratu - do podzimní rovnodennosti 23. září. Takže další, osmé číslo vyjde až jako říjnové.

V církevním roce je to období od 1. neděle (26. června) do 14. neděle po Trojici (25. září) a pak pokračují neděle po Trojici až do adventu. Kalendáře jiných církví označují tyto neděle jinak. Římsští katolíci je nazývají neděle v mezidobí. CČSH jim říká neděle po svatodušních svátcích, zřejmě pro dřívější nejasnosti v trojičním učení.

Při kázáních se často držíme církevních perikop, většinou z Lukášova evangelia a Pavlových epištol. Ve staré církvi se četly a postupně vykládaly jednotlivé knihy, jako teď většinou v biblických hodinách. Postupně vznikaly perikopy, a tak byly pokryty podstatné části Písma.

Víc nelze z vlastního církevního roku v uvedeném období povědět. Pro úplnost dodáme ještě některá kalendářní výročí a svátky, kterých je zvláště v červenci víc než dost. Vybral jsem nejprve z dávných staletí, pak tři svátky spojené s legendami a čtyři výročí z doby nepřilíši vzdálené.

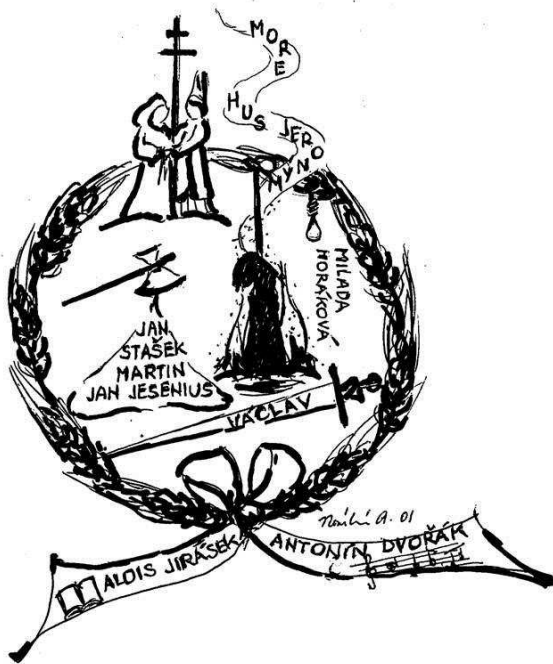
4. července 1032 založil poustevník Prokop na Sázavě klášter slovanské liturgie (vlastně mateřského jazyka), ale netrval dlouho, už v roce 1070 ho obsadili stoupenci západní liturgie (latiníci).

5. července si připomínáme byzantské učence a věrozvěsty, rodné bratry Konstantina – Cyrila (827-14. 2. 869) a Metoděje (815-885). Přišli ze Soluně, z biblické Tesaloniky, známé z dopisů apoštola Pavla. Konstantin sestavil první slovanské písmo, hlaholici (ne azbuku), přeložil liturgické knihy a evangelium, zemřel v Římě v klášteře. Metoděj pokřtil asi 882 českého knížete Bořivoje a jeho manželku Ludmilu, špičtelku křesťanství, babičku sv. Václava.

Václav, asi 907 – 28. 9. 935 (jiní uvádějí 929) byl zavražděn svým bratrem Boleslavem I. ve Staré Boleslavi. Je symbolem českého státu, to dosvědčuje také jeho socha na Václavském náměstí od Josefa Václava Myslbeka, kde se dodnes konají ve vážných dobách lidová shromáždění.

5. července 1535 je výročí upálení Thomase Mora, anglického filosofa a politika, který měl ve svých představách vypracovaný model sociálního státu. Jako katolík odmítl přísahat věrnost králi Jindřichu VIII. jako hlavě anglikánské církve. Byl obviněn z velezrady a upálen.

Skoro před šesti stoletími, 6. července 1415, upálili z rozhodnutí koncilu v Kostnici Mistra Jana Husa, kazatele v Betlémské kapli, kde zavedl dosud neslýchaný lidový zpěv, později rektora Pražského vysokého učení. Hus se podílel na Kutnohorském dekretu, zjednodušil český pravopis, usiloval o nápravu církve, měl na něj vliv John Wycliffe, kritizoval prodej odpustků. Po bouřích v roce 1412 byli popravení mládenci Jan, Stašek a Martin pohřbeni v Betlémské kapli. Hus pak v následující neděli v odvážném kázání mluvil o popravených mučednících, jejichž smrt zavinila hamižnost tehdejšího

papeže Jana XXIII. Svolavatel II. vatikánského koncilu (1962 - 1965), jiný Jan XXIII., chtěl Husovo poskvrněné jméno očistit. Známe Husův pomník od L. Šalouna na Staroměstském náměstí v Praze.

Necelý rok po Husově smrti, 30. května 1416 nechali koncilní otcové upálit Husova blízkého spolupracovníka Jeronýma Pražského, opět v Kostnici a na stejném místě na břehu Rýna.

9. července 1609 byl vydán Rudolfův majestát o náboženské svobodě na základě České konfese i pro Jednotu bratrskou, ale po bitvě na Bílé hoře (8. 11. 1620) brzy přestal platit.

Jan Hus nebyl jediným rektorem Univerzity Karlovy, který zemřel násilnou smrtí. 21. června 1621, byl stát po vyřiznutí jazyka katem Mydlářem Jan Jesenius, jeden z dvaceti sedmi vůdců Českého stavovského povstání. Letos uplynulo od oné události 390 roků.

Připomeňme si ještě nizozemského humanistu Erasma Rotterdamského, který zemřel 12. 7. 1536. Přeložil do latiny Nový zákon, vyzýval k návratu k Písmu, považovali jej za prostředníka mezi humanisty a reformací. K reformaci nepatřil, jeho spisy byly i pro spory s papežem zakázány.

30. září 420 zemřel církevní otec Jeroným. Bibli překládal do latiny v Betlémě a tato oficiální verze se jmenuje Vulgáta. V Betlémě nám ukazovali místo, kde měl Písmo překládat.

Když se podíváme do kalendáře, vidíme tam i další jména stále užívaná, méně užívaná i neužívaná. 26. července je to Anna, 16. srpna Joachim (Jáchym). Měli to být rodiče Panny Marie, v Bibli jejich jména nenajdete. Katolická tradice jejich jména a příběhy převzala z novozákonních apokryfů. Připomenu ještě jedno jméno, které bývalo v kalendářích 23. září, a to Thekla (Tekla). Píše se o ní v Příbězích apoštolů (oddílu Skutky Pavlovy). Měla být učednicí apoštola Pavla. V době sepsání byla považována jakákoliv sexualita za nečistou, proto i ona opustila svého snoubence a přilnula k Pavlovi. Traduje se, že se měla v jámě s vodou, mezi medvědy a lvy, sama pokřtít.

Na začátku léta byla 26. června 1950 popravena komunistickými vládci, i když proti tomu protestoval celý západní svět, česká politička a evangelička Dr. Milada Horáková. 2. července 1917 je památný den bitvy u Zborova, kde padlo 190 našich legionářů.

Ještě z novodobých dat, před 160 lety se narodil 23. srpna Alois Jirásek, spisovatel, jehož romány jsme jako mladí milovali, možná proto, že jsme byli evangelíky. Je mně těžko pochopitelné, že mohl středoškolský profesor napsat takové množství románů. Dnes je velmi zpochybňován, nejvíce z katolické strany, není na nás, abychom jej hodnotili.

Před 170 lety se narodil 5. září 1841 Antonín Dvořák. Pro nás je nejbližší zhudebněním deseti biblických písní, žalmů dle králického překladu. Jsou stále a často hrané a zpívané na koncertech, při bohoslužbách a jinde.

Krásné léto přeje všem Jiří Novák

S předsedou 33. synodu Jiřím Gruberem

Předseda synodu je jednou z nejvyšších církevních funkcí. Potřebuje k ní člověk určitou kvalifikaci?

Pokud vím, předsedou synodu se může stát kterýkoli člen synodu, což je buď kazatel nebo presbyter naší církve.

Když jsem na synodu sledoval volbu předsedy, měl jsem dojem, že se navrženým kandidátům do funkcí moc nechce. Čím si to vysvětlujete? Vy sám jste, tuším poznamenal, že „v nejhorsím“ volbu přijmete.

S volbou jsem nepočítal, v kuloárech se mluvilo o jiných jménech, ale pak většina z nich kandidaturu odmítla. Bylo mi hloupé říkat ne a tak se stalo, že jsem byl neplánovaně zvolen.

Stihnul jste do funkce za tak krátkou dobu od Vašeho zvolení na synodu proniknout? Co vlastně obnáší předsednictví nejvyššího církevního orgánu?

Předsednictvo má tři úkoly. Připravit společně se synodní radou příští zasedání synodu (to nás teprve čeká), řídit synod během jeho zasedání (to už jsme si vyzkoušeli) a zajistit přesný zápis a zveřejnění všech jeho usnesení, aby mohla být uvedena v život (na tom právě pracujeme).

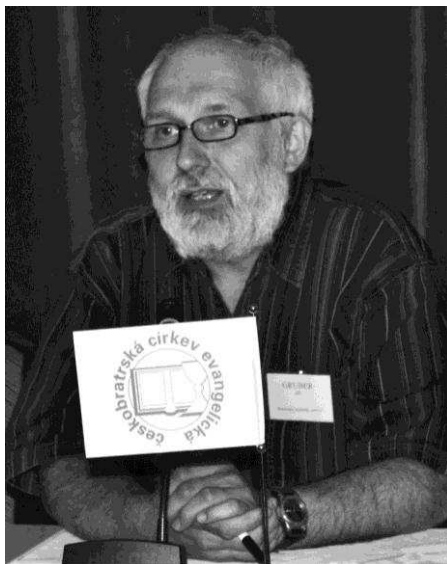
Má předseda nějaké zvláštní pravomoci? Nebo je i v předsednictvu „první mezi rovnými“?

Myslím, že žádné zvláštní pravomoci nemá, musel bych se podívat do řádů. Očekává se patrně, že bude koordinovat domluvu mezi dalšími místopředsedy synodu.

Jak se změnil Váš pracovní i životní režim touto funkcí? Zároveň jste stále farářem brněnského sboru.

Doufám, že to můj pracovní režim příliš nezmění, neboť jsem dosavadními povinnostmi faráře a seniora plně vytížen.

Co si myslíte o tom, že jsou církevní funkce a orgány, jako například synodní rada nebo právě předsednictvo, vnímány řadou členů církve jako něco, co člověka stigmatizuje a odděluje od „těch normálních“, dělí je na „vrchnost a poddané“? Přitom právě lidé ve funkcích dělají obrovský kus práce pro celou církev.

Pocity „poddaných“ vznikají nejčastěji tam, kde „vrchnost“ rozhodne, aniž by své rozhodnutí blíže vysvětlila nebo se o něm s „poddanými“ radila. V případě předsednictva synodu jde například o to, aby dovedlo vysvětlit, o kterém návrhu dá hlasovat nejprve, případně proč je některý návrh nehlasovatelný. A v důležitých věcech nechat rozhodnout synod.

Jakým způsobem spolupracuje předseda a předsednictvo synodu s dalšími církevními orgány? Plánujete současný stav nějak změnit?

Rozumím tomu tak, že předsednictvo synodu má být nezávislý orgán, který si synod volí, aby připravil jeho zasedání a dbal na to, aby se při jeho přípravě i v jeho průběhu vše dělo řádně a nestranně. Věřím, že v té věci nebudeme mít se současnou synodní radou a jejími poradními odbory problémy (snad jen termínové), a pokud by nastal nějaký spor, předložíme ho synodu, aby rozhodl.

Má předseda synodu vliv na rozhodování např. o majetkovém vyrovnání církve se státem?

Pokud vím, nemá.

Má vliv na, řekněme s nadsázkou, „církevní politiku“? Musí si zajišťovat podporu pro určité návrhy nebo rozhodování jednotlivých synodálů vůbec neovlivňuje?

Předsednictvo by mělo být především neutrální a umožnit synodu klidné, svobodné a věcné jednání. Protože na tomto synodu byla řada delegátů poprvé a neznala detaily jednacího řádu, snažili jsme se především o to, aby nikdo nebyl znevýhodněn a bylo dost času si postup jednání a smysl hlasování vysvětlit. Podle ohlasů věřím, že se to podařilo. Šlo mi o to, aby nikdo neodjížděl s pocitem, že z jakýchsi procedurálních důvodů nemohl promluvit, podat návrh nebo nerozuměl, o čem hlasuje.

Jak často se schází předsednictvo s předsedou synodu ke společné práci?

Sejdeme se až podle potřeby, předpokládám hlavně před příštím zasedáním synodu.

Zhodnotil byste na závěr krátce letošní synod a jeho průběh? Vyzdvihnul byste určité momenty nebo důležité chvíle?

Synod proběhl vcelku klidně. Bývalým předsednictvem byl výborně připraven a jen díky tomu jsme mohli takto bez přípravy naskočit do rozjetého vlaku. Nečekané bylo rozhodnutí udělat některé z příštích zasedání synodu na Moravě. Důležité bylo rozhodnutí o zvýšení personálního fondu kvůli zmrazení státní dotace a rozumné bylo po mém soudu i rozhodnutí, které podpořilo synodní radu v její snaze po zmírnění možných křivd, které se staly v minulosti.

Představoval jste si něco jinak, nebo byla chvíle, kdy jste si říkal: toto už musí být příště jinak?

Přátelé mi naznačili, že jsem občas některé výroky nebo výsledky hlasování zbytečně komentoval, ačkoli předsedající se má zdržet jakýchkoli komentářů. Na to si musím dávat příště větší pozor.

Děkuji za odpovědi - Tomáš Najbrt

Podobenství o neplodném fíkovníku

Potom jim pověděl toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici fíkovník; přišel si pro jeho ovoce, ale nic na něm nenalezl. Řekl vinaři: ‚Hle, už po tři léta přicházím pro ovoce z tohoto fíkovníku a nic nenalézám. Vytni jej! Proč má kazit i tu zem?‘ On mu odpověděl: ‚Pane, ponech ho ještě tento rok, až jej okopám a pohnojím. Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit.‘”

Lukáš 13, 6-9

Text o stromu, kterému něco chybí, možná nezní na první přečtení právě povzbudivě. Navíc je tu to přívlastko neplodný, které se nám pojí i s jinými kontexty a zní hrozivě. Na fíkovníku mají přece být fíky, a když tu nejsou, ani to na ně nevypadá, něco není v pořádku. Fíkovník bez fíků je jako tělo bez duše, dítě bez rodičů, člověk bez lidskosti. Něco k sobě jednoduše patří, spolu se pojí, má to být pospolu. Když to tak není, jako by to už přestávalo být tím, čím být má. Dítě musí předčasně dospět. Nelidský člověk není už možná tak docela člověkem. Tělo bez duše je neživé, neplodný fíkovník není proč pěstovat, udržovat. Zároveň něco k životu potřebujeme, tak abychom mohli spolu dobře žít, abychom nebyli jako tělo bez duše, abychom nebyli nelidští, necítili se osiřelí, neplodní... A toto varovné podobenství vskutku přináší také povzbuzení a naději.

Tam, kde se ve Starém zákoně mluví o vinici, můžeme právem čekat, že se mluví o Izraeli. Fíkovník na vinici je tedy někdo nebo něco v Božím vyvoleném lidu. Tam, kde réva a fíkovník plodí, je dobře, tam, kde nerodí, není dobrý výhled. Je to varování před blížící se krizí, varování, že jestli se něco rychle nezmění, nastanou opravdu krušné časy.

Strom, o který tu jde, si po celé roky, dlouhou dobu, z nějakého sběrače fíků nic nedělal. Celkem třikrát tu někdo prošel okolo, a žádný průšvih nenastal. Fíkovník si možná ani nevšiml, že ten nenápadný kolemjdoucí je ve skutečnosti majitel vinic. Fíky nenalezl, ale také se nic nestalo. Teď se to však najednou zlomilo a stromu jde rovnou o život. Takových situací pohody s lehkým provinilým vědomím někde hluboko vespod, situací, které se zničehonic zlomí a jde tu pak o život, známe nejspíš řadu. Od sebe nebo od druhých: nepřipoutaný nebo nedisciplinovaný řidič, silný kuřák nebo pijan, malý cyklista bez helmy, cukrovkář, který si neumí odepřít sladkosti, podnikatel spolupracující s podsvětím... A pak už je pozdě, milý člověk nebo milý fíkovník nic neudělá, protože tu situaci už nevrátí, protože fíky nahonem nevyplodí, i kdyby chtěl.

Ale tu se objeví zastánce, správce vinice, a za fíkovník se postaví. Jde mu o něj, nechce, aby jej podřel. Slibuje, že mu sám zkusí pomoci tím, že jej okope a pohnojí. To Ježíš sám se za nás před Hospodinem staví, aby nás hájil. On nám dobře rozumí, ví, co potřebujeme, a snaží se nám to dát v takové míře, abychom měli sílu nést také plody. Plánuje udělat všechno pro to, aby fíkovník našel (nebo možná znovu našel) sílu přinášet ovoce. Zahradník ho

chce okopat a dát mu hnůj, v podstatě vzduch, potravu a tekutinu k životu. Něco základního, zcela pozemského. Jinému by se do toho kopání a házení hnoje možná nechtělo, ale dobrému zahradníkovi, který brání fíkovník, není zatěžko ani taková práce. Jak s tím naložíme? Vidíme ve svém životě Boží starostlivou péči o nás? A všímáme si, že Pánu Bohu není lhostejná naše úroda?

Podobenství o fíkovníku vynáší na povrch myšlenku, že není dobré brát svůj život na lehkou váhu. Ještě ledacos by bylo dobré změnit k lepšímu. Čas je omezený a navíc nevíme, jak moc omezený u toho kterého z nás. Nemá však cenu mluvit o hrozbě obecně a nekonkrétně. Pak bychom ji buď ignorovali, nebo by nás naopak tlačila jako balvan, se kterým nepohneme. Lepší je dívat se na nebezpečí nebo nastalou krizi jako na množství malých kamínků, které nás v úhrnu tak zavalily, že je tu nedýchatelno. Půda je moc kamenitá, než aby byla k životu. Když budeme postupovat po malých krocích, můžeme také ty kamínky co krok sbírat a odstraňovat. Onen správce zemědělské půdy nás bude podporovat, co se dá. Pomůže slovem i skutkem.

Příběh nakonec zůstává otevřený. Zvládne fíkovník přežít nastalou krizi? To už se z podobenství nedozvíme. Ale možná nám to ukáže vlastní budoucnost, naše, našich rodin, sborů, naší země a lidí, kteří v ní žijí. Kéž je to budoucnost, která plodí.

Na závěr slyšme starozákonní zaslíbení z knihy Micheáš. *„Každý bude bydlet pod svou vinnou révou, pod svým fíkovníkem, a nikdo ho nevydělá. Tak promluvila ústa Hospodina zástupů. Každý jiný lid si chodí ve jménu svých bohů, ale my budeme chodit ve jménu Hospodina, našeho Boha, navěky a navždy.“* (Mi 4, 4-5)

MODLITBA

Pane náš, kéž tvá varování nezlehčujeme, ale ani se pod nimi nehroučíme. Prosíme, dej nám vidět, že ty sám nám chceš pomoci sebrat sílu ke změně, tak aby nebylo pozdě. Amen.

Autorkou pobožnosti je **Magdaléna Trgalová** (roz. Štajfová, *1977 v Praze). Po studiu na gymnáziu v Praze a na střední škole v kanadské Manitobě vystudovala na UK Fakultu humanitních studií a Evangelickou teologickou fakultu. Rok byla na studiích ve Vídni. Po vikariátu na Kladně působila v letech 2004 - 2010 jako farářka v Českém Brodě. Zároveň se věnovala službě kaplanky ve věznici Jiřice. Je spoluzakladatelkou sdružení křesťanských motorkářů Evangmotoklub, členkou Psychosociálního intervenčního týmu ČR a liturgické iniciativy Coena. Nyní absolvuje výcvik pro interní supervizi v ČCE. Je vdaná a má dcery Aloisii a Ofélii. S druhou z nich je v současnosti na rodičovské dovolené. Manžel Kamil je stavitel dřevostaveb.

Na okraj Husova svátku

*Na Růžovém paloučku u Litomyšle se každý rok počátkem července, v blízkosti Husova svátku, koná velké shromáždění se vzpomínkou na pronásledované české bratry z doby temna, kteří se podle legendy před svým odchodem do exilu na tomto místě loučili s vlastí. Slavnostní proslov bývá tradičně zaměřen k reflexi pobělohorské rekatolizace, smyslu utrpení pro pravdu a k duchovnímu odkazu české reformace. V loňském roce byl o veřejnou přednášku požádán bratr farář **Dr. Jiří Doležal z Pardubic**. Předkládáme čtenářům nejaktuálnější část proslovu, který se nezabýval jen dávnou historií:*

V druhé polovině minulého století došlo v našem národě k nečekané, ale významné změně v životě křesťanských církví: každá církev v trochu jiné podobě a v jiné míře byla vystavena útlaku ze strany komunistického, ateistického státu. Věřící a svou víru praktikující křesťané se postupně stávali občany druhého řádu a církve se rychle měnily v stále se umenšující menšinu určenou k zániku. Ztratily privilegované postavení – pokud nějaké ještě měly – a byly vytlačeny na okraj společnosti. Jsme vděční, že toto období novodobého temna, které trvalo 40 let, skončilo.

Máme však ještě jiný důvod k vděčnosti: v období útlaku, jímž byly všechny církve postiženy, se postupně ztrácela neblahá nevraživost mezi katolíky a evangelíky, která trvala od reformace a protireformace. Společné utrpení za komunismu vedlo k nečekanému sblížení křesťanů v našem národě. Aniž by to bylo od někoho programováno a organizováno, začaly se – k překvapení všech – vytvářet nové vztahy, rodila se nová atmosféra, které dnes říkáme EKUMENISMUS, tj. snaha o překonání nedůvěry a nepřátelství, snaha odstranit rozpory a překážky, které nás po staletí rozdělovaly. Poznenáhlu jsme začali rozpoznávat a uznávat, že Ježíš Kristus, k němuž se všichni pokřtění hlásíme, je naším společným Pánem a Spasitelem. Začali jsme spolu mluvit, začali jsme se společně modlit Otčenáš, konaly se první ekumenické bohoslužby, křty, svatby. A co víc: uprostřed komunistické nesvobody se ze všech církví ustavily týmy, které společně překládaly Bibli do moderní češtiny. Tento – dnes téměř všemi církvemi používaný – překlad se právem nazývá Ekumenická bible. Došlo i k tomu, že 17. 12. 1999 papež Jan Pavel II. vyslovil hlubokou lítost nad krutou smrtí M. J. Husa a mluvil o něm jako o jednom z reformátorů církve. Takže místo bolestných vzpomínek máme dnes důvod k veliké vděčnosti a já jsem rád, že to mohu veřejně povědět právě na tomto místě – na Růžovém paloučku.

K vděčnosti nás na nej přednějších místě zavazuje vpravdě ekumenické poznání, k němuž ovšem vedla dlouhá a klopotná cesta: když jsme všichni Bohem milováni a všichni žijeme z Božího odpuštění, smíme a máme si i navzájem odpouštět a žít spolu, ne pouze v toleranci, ale v bratrské lásce. Bylo přece strašlivým skandálem, že ti, kteří se hlásí ke stejnému Bohu, se navzájem nenávidí nebo se – v lepším případě – ignorují. Plně souhlasím s tím teologem, který v minulém století napsal, že třicetiletá válka, v níž proti sobě

v 17. století bojovaly a ve jménu Kristově celou Evropu devastovaly právě křesťanské církve, přispěla k odkřesťanštění Evropy více než ateistická propaganda všech možných volnomyšlenkářů a komunistů.

Dnes dosažený stupeň ekumenismu ještě zdaleka neznamená plnou jednotu křesťanů – k té povede ještě dlouhá a namáhavá cesta. Ale na cestě k tomuto cíli byly už učiněny první nezbytné kroky – nebo alespoň krůčky. Byly vytvořeny nezbytné předpoklady k tomu, aby křesťanská menšina v nekřesťanském národě a Evropě mohla plnit své nezastupitelné poslání – odvážím se říci: své MISIJNÍ poslání.

Zmíním, co téměř každý týden čteme nebo slyšíme v médiích, že totiž Češi jsou nejateističtějším národem Evropy. Lze se ovšem oprávněně ptát, nakolik křesťanské ještě jsou ostatní národy Evropy. Vždyť se do ústavy Evropské unie nedostala ani zmínka o Bohu, ač ji tam někteří usilovně protlačovali – a v dosud nekatoličtějších zemích, v Itálii a Španělsku, se prosazují tendence odstranit ze škol krucifix. Je jistě nepopiratelným faktem, že definitivně skončila tzv. KONSTANTINOVSKÁ éra křesťanské Evropy. Ta začala roku 313, když římský císař Konstantin Veliký učinil dosud pronásledovanou křesťanskou církev církví státní, církví státem nejen uznanou, ale i privilegovanou.

Toto mocenské a privilegované postavení církve patří nyní minulosti. Když se však i nejkritičtější historikové tímto obdobím tzv. křesťanské Evropy budou zabývat, musí přiznat, že křesťanství nebylo jen náboženství, nýbrž že vytvořilo to, co se nazývalo křesťanskou civilizací a křesťanskou kulturou, a že se tedy právem dá mluvit - jak se to i u nás tu a tam někdy ozve – o tzv. křesťanských hodnotách, ať už se tím myslí hodnoty morální, kulturní nebo ještě jiné. Rozhodně však je při této příležitosti třeba zřetelně povědět: Ty tzv. křesťanské hodnoty nezáleží jen v tom, že se dnešnímu postkřesťanskému člověku předloží kodex nějakých mravních pravidel: toto nesmíš a toto musíš dělat. Člověk bez víry v Boha strádá totiž především tím, že ztratil jakoukoli (životní) jistotu, propadá se do tekutých písků pluralismu a nemá schopnost orientovat se v dnešním chaotickém a turbulentním světě. Nemyslím však, že by bylo smysluplné dohadovat se o těchto tzv. křesťanských hodnotách s těmi, kteří už křesťany nejsou.

Takže nejnaléhavějším úkolem všech křesťanů dnes je: všem hledajícím ukazovat cestu ke kořenům, k zdrojům, z nichž tyto hodnoty trvalé ceny vyrůstají. Prakticky to znamená: nést dnešnímu hledajícímu člověku křesťanské poselství – přesně: EVANGELIUM Ježíše Krista, tedy dobrou zprávu o tom, že křesťanský Bůh, o němž mluví Bible, žije a jedná a že v něm je stále ničím jiným nenahraditelná pomoc a naděje pro člověka a pro národy i na začátku 3. tisíciletí.

Aniž bychom kohokoli chtěli mentorovat nebo moralizovat, měli bychom však jako křesťané umět srozumitelně a nepřeslechnutelně povědět, že je zdravé pro člověka, přijme-li v tomto nejvyšší milosrdném a lidi milujícím Bohu nejvyšší AUTORITU, kterou má člověk respektovat a již se všichni budeme odpovídat. A že je naopak zlé - v minulém století jsme se o tom přesvědčili – když se člověk rozhodne pokládat za nejvyšší autoritu sám sebe s tím, že bude rozhodovat o tom, co je dobré a zlé. Musím zároveň položit otázku:

budeme na poslání, které nám je svěřeno, stačit? Vždyť jsme v národě opravdu nepatrná menšina. Nedávno to zase počítali a vyšlo jim, že už tu je jen 5 až 7 % praktikujících křesťanů, to jest takových, kteří ještě chodí do kostela. A jeden farář z bývalé NDR nedávno prohlásil: „Nyní máme svobodu mluvit, ale nikdo nás neposlouchá!“ I my téměř na každém kroku narážíme na neprostupnou bariéru nezájmu. Máme proto rezignovat? Když na Růžovém paloučku před 11 lety přednášel křesťanský filosof Erazim Kohák, stěžoval si už tehdy, že český národ po roce 1989 propadl konzumnímu opojení. Za těch dalších 11 let se na tom nic nezměnilo. Avšak člověk trvale nemůže žít jenom z konzumu: z toho, co mu nabízejí žlaby supermarketů a cestovních kancelářů. V žádné epoše člověk nedokáže žít bez Boha a bez naděje (Ef 2, 12).

Před tisíci lety přinesli věrozvěstové našemu národu křesťanskou víru. Kdo se dnes chopí jejich poslání? Budeme mít – my menšinoví křesťané – dost odvahy, vytrvalosti a vynalézavosti oslovit dnešního sekularizovaného člověka, který už opět žije bez Boha a bez naděje? Když se Ježíš poprvé po svém vzkříšení setkal se svými ustrašenými učedníky, řekl jim: „Pokoj vám! Jako mě poslal Otec, tak i já posílám vás!“ (Jan 20, 22) Také nás dnes posílá. A koho posílá, tomu dá i odvalu. A otevře dveře do srdcí dosud zavřených. Tak se nebojte! Doufejte! Mějte naději!

NAŠE SBORY

Zlín

Ve Zlíně se podle sčítání obyvatel roku 1880 přihlásil k evangelické víře jediný člověk, o deset let později čtyři a roku 1900 osm. První evangelické bohoslužby se konaly 28. září 1919 v hostinci u Klínkovských a vedl je zádvěřický farář Josef Jadrníček. Dlouho jsme se domnívali, že vznik zdejšího sboru souvisel s příchodem evangelíků z celé republiky a především z Valašska do Zlína za prací v rozvíjející se firmě Baťa. Ale zjistili jsme, že to bylo jinak. Zakladateli evangelického sboru ve Zlíně byli původem římskými katolíci, kteří z této církve po vzniku samostatného Československa vystoupili a hledali své nové duchovní zázemí.

Janovi a Anně Mezírkovým se v prosinci r. 1921 předčasně narodil druhý syn Jan, kterému lékaři nedávali naději na přežití. Hledali proto, kde by mohli nechat svého syna pokřtít. Objevili se na faře v Zádveřicích, kde jim – nakonec přesvědčen jejich vyznáním – farář František Pokora přislíbil křest a případně i pohřeb syna. Místo křtu se ale o pět dní později konal ve Zlíně pohřeb maličkého Jana. Rozloučení začalo u Mezírků v kuchyni. Otec, Jan Mezírka, si podle vzpomínek tehdy umínil, že faráři nepodá ani ruku a zachová si chladný odstup. Ale místo toho mělo pro něj Pokorovo kázání a modlitby takovou přesvědčivou sílu, že své dosavadní názory na křesťanství změnil. Po pohřbu pozvala Anna Mezírková účastníky k nim domů. Tam moc sdíleného slova pokračovala tak, že se tito lidé začali shromažďovat k pravidelným

biblickým hodinám a sbor začal péčí zádveřických farářů, zvláště Františka Pokory, žít a růst.

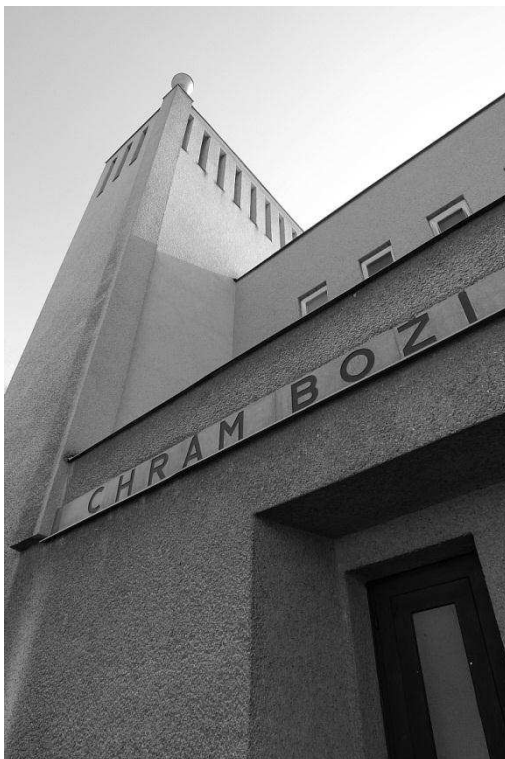
V dubnu 1922 vznikla ze společenství zlínských evangelíků kazatelská stanice sboru v Zádveřicích. 1. dubna 1936 byl ve Zlíně zřízen samostatný evangelický sbor. Na Velikonoční pondělí r. 1937 byl slavnostně otevřen nový evangelický kostel, který projektoval šéfprojektant firmy Baťa Vladimír Karfík. Za podpory firmy Baťa a z obětavosti zdejších evangelíků byl postaven během devíti měsíců.

Prvním farářem samostatného sboru se stal Lubomír Moravec (1936 -1953). Vnesl do sboru poctivou biblickou práci a z ní rostoucí víru a taky srdečný a široký zájem o ty, kterým sloužil, zvláště o děti a mládež. Na něj pak navázal v letech 1954 -1965 Lubomír Hána se svým pastoračním citem. V letech 1965

- 1977 působil ve sboru Miloslav Hájek, který sbor vzdělával a prohluboval svým aktuálním biblickým kazatelstvím. Po něm nastoupil Jiří Kabíček, který působil ve Zlíně 28 let jako dobrosrdečný kazatel evangelia, zdůrazňující, že evangelictví ve Zlíně oslovuje svou střízlivou a přitom hlubokou zbožností. Na ty všechny se snaží už 5 let navazovat současný farář Petr Pivoňka, kterého zlíňští získali především vyslovenou touhou po aktuálním biblickém kázání a po rozvoji sborového společenství.

Evangelický sbor ve Zlíně eviduje dnes 958 členů, z toho 63 v Otrokovicích. Průměrná účast na bohoslužbách je 106 účastníků. Bohoslužebných shromáždění se ale zúčastňuje více mladých lidí i nově příchozích. Křtí se dospělí i povyroslé děti. Při bohoslužbách poslední dobou častěji zpíváme také nové písně za doprovodu kapely. Jsou zapojeni presbyteři vstupní modlitbou, prvním čtením, ohláškami a při vysluhování večere Páně. Vstupní slovo čtou často některé děti.

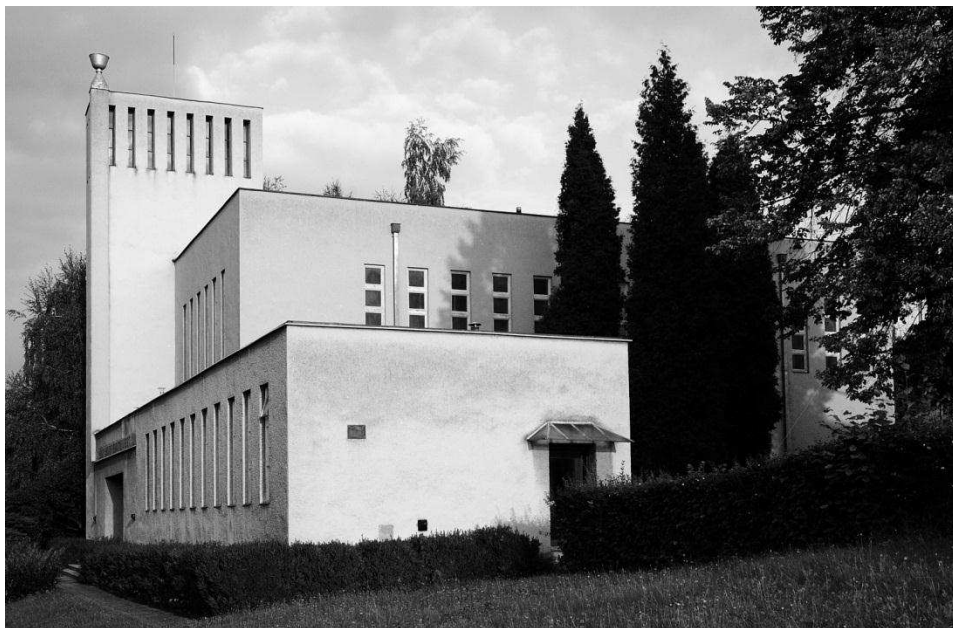
Ve zlínském sboru se nám daří pracovat s dětmi. Jsme rádi, že se v našem sboru schází poměrně početná mládež, že mladí nejen odcházejí na studia, ale také přicházejí noví, a že jsou spolu rádi i mimo sobotní setkání. Setkáním dětí a mládeže, ale i biblickým hodinám a dalším sborovým akcím už necelé dva roky dobře slouží nově opravená a rozšířená farní klubovna.

Jinak se ve zlínském sboru konají všechna běžná setkání – biblické hodiny, střední generace, pravidelné bohoslužby ve třech domovech pokojného stáří. Povzbudivé jsou biblická setkání v jedné mladé rodině v Kostelci u Zlína, kam přicházejí i lidé hledající.

Pastorační práce v tak početném a rozmanitém sboru není možná bez širší spolupráce a stále je pro nás novou výzvou. Děje se ve zlínském sboru ve spolupráci sester z křesťanské služby a kroužku tzv. "narozeninářů" (navštěvujeme členy sboru od 80 let osobně s narozeninovým přáním). Službou zvláště starým a nemocným členům sboru je také přímý internetový přenos nedělních bohoslužeb do domácností.

Naši trvalou snahou je budovat živější vzájemné vztahy, spontánní společenství, otvírat prostředí sboru veřejnosti a zvát další lidi k životu z evangelia Ježíše Krista. Proto pořádáme i v rámci ekumenické spolupráce různé zajímavé besedy a přednášky. Zejména ale konáme pro veřejnost výstavy ve vestibulu kostela, který jsme k tomu účelu opravili. Zapojujeme se do Galerijní a muzejní noci ve Zlíně a do celoevropské Noci kostelů. Za podpory Zlínského kraje spolupracujeme v regionálním projektu Otevřené brány, který má za cíl otevřít zajímavé církevní objekty veřejnosti.

Životu našeho sboru už rok dobře slouží nově zvolené a z většiny omlazené staršovstvo. Snažíme se nově o týmovou spolupráci a o živé vzájemné vztahy. Velmi se nám osvědčují výjezdní zasedání jednou za rok, kde je příležitost být spolu nejen pracovně. Zároveň je víc času hovořit spolu o věcech duchovních a zásadnějších, například si vytyčit cíle pro daný rok. Nedávno jsme se na takovém pobytu mimo jiné rozhodli, že se chceme

pokusit o setkávání nejstarší generace a o víkendový sborový pobyt na podzim.

Velkou výzvou pro nás jsou ekumenické vztahy. Nejen proto, že ve Zlíně je 13 evidovaných křesťanských církví a kazatelé se setkávají pravidelně, otevřeně a srdečně. Hlavně proto, že se v našem kostele shromažďují také Církev bratrská a Církev československá husitská (dříve jich tu bylo dokonce 5). Při nedávných úpravách sborových prostor jsme musili žít nějaký čas všichni v provizoriu a vyjít si vzájemně vstříc. Kupodivu nás to sblížilo, takže jsme si řekli, že bychom spolu chtěli slavit bohoslužby – ne proto, že je zrovna nějaké výročí nebo oficiální výzva, ale prostě proto, že můžeme a chceme. Slavili jsme je v neděli 15. května i s večeří Páně. Byli jsme tím potěšeni a jsou dobré ohlasy a touha, abychom se takto shromáždili znovu. Tak máme radost z toho, co se před námi otvírá a co se nám dává z Boží milosti a z Ducha svatého.

A nakonec ještě pozvání do našeho zvláštního evangelického kostela. Kdo vstoupí, setká se nejdříve s jednoduchým, účelným bohoslužebným prostorem, který je každopádně hodně jiný než útulná malá modlitebna. Interiér zlínského evangelického kostela nás učí soustředit se ke Slovu života, nezakládat na zevnějšku, netvářit se nabubřele a hledět k neviditelnému, které je věčné. A ještě jedno: nezabydlet se, „nelebedit si“ v útulnu a teplíčku. Směřovat zevnitř ven, mezi lidi. Tomu nás učí také jediný obraz, který v kostele visí. Ale hlavně Ten, který nás i ve Zlíně z věrně i stále nové milosti shromažďuje, napravuje, zbohacuje a obnovuje.

Petr Pivoňka

KNIHY

Stačí být jedinou notou k oslavě Boží

V letech komunismu se „podařilo uschovat“ lidi se zdravotním postižením do ústavů a speciálních zařízení, takže jen zřídka jsme je mohli spatřit na veřejnosti. Pamatuji se, že mně už od mládí bylo vštěpováno: „vidíš-li někoho s postižením, dívej se jinam, ať mu není trapné, že si ho prohlížíš..“ Bezděky jsem si osvojila návyk zahledět se do tváře toho, kdo ho doprovází. Od jisté doby, zvláště odhadnu-li, že je to matka, jsem naplněna soucitem a úctou. Co všechno si musela matka prožít, od okamžiku rozpoznání, že se její milované dítě nebude vyvíjet normálně. S takovýmto postojem jsem vzala do ruky knížku Jitky Čechové s názvem, který je titulkem tohoto článku. Už dlouho jsem nečetla něco tak fascinujícího. Autorka popisuje život své dcerky Anežky, od těhotenství, kdy se zjistilo, že dítě má těžkou srdeční vadu (dokonce se objevilo podezření na Downův syndrom, které se naštěstí nepotvrdilo), přes náročný porod až k jejímu „odchodu z tohoto světa do Boží náruče“ v jejích sedmi letech. Srdeční vada byla odstraněna náročnou operací, vyskytly se však další zdravotní problémy, z nichž nejzávažnější nesl název Moebiův syndrom. V době života Anežky bylo v ČR evidováno pouze sedm případů této neobvyklé nemoci, projevující se mimo jiné neschopností zavírat oči a ústa,

ovládat mimiku obličeje, problémy s vývojem zubů, polykáním a dalšími funkcemi obličeje. Knížka je psána jako deník matky, která popisuje péči o Anežku a její dva starší bratry, nekonečné putování po nemocnicích, cvičení s logopedkou a fyzioterapeutkou. Je plná autentických pocitů, zklamání a velkého vyčerpání, ale také nových nadějí a posily, které autorka knížky, maminka Anežky, nacházela skrze křesťanskou víru a duchovní život. Při tom všem bojovala, nevzdávala se a radovala se ze sebemenších pokroků, jak to přinášely výsledky lékařských zákroků a intenzivní rehabilitace. Knížka je doprovázena řadou barevných fotografií, na nichž můžeme být svědky dosažených úspěchů a také spousty radostných zážitků, které rodiče Anežce zprostředkovali. Je z nich také patrná radost, kterou Anežka vnesla do rodiny, v níž vyrůstala.

Při čtení je nám až do pláče, jak bychom si přáli, aby se Anežka uzdravila. Její psychomotorický stav se zlepšil natolik, že se chystala nastoupit do první třídy. Velkou zásluhu na tomto zlepšení měla fyzioterapeutka Jarmila Čápková, která se s diagnózou Moebiova syndromu setkala ve své klinické praxi a pokusila se o obnovení funkce obličeje každodenní, čtyři roky trvající terapií. 30. června 2009 si Anežka po návratu ze školky stěžovala na bolení břicha a sama si zalezla do postýlky. Přes okamžitou pomoc se její stav prudce zhoršoval a došlo k zástavě srdíčka. Jak se ukázalo při pitvě, příčinou smrti bylo zauzlení střev. Poslední kapitolku knihy, kterou napsala autorka už s odstupem, nemohu jinak než ocitovat, protože může přinést posilu nám všem.

Stačí být jedinou notou k oslavě Boží... Právě takovou notou Anežka byla a zcela konkrétním způsobem stále je... doposud živě vnímám, že díky ní máme v naší rodině pěkné vztahy a více si jich vážíme, máme nové přátele, jiný pohled na život, dokážeme se zastavit, vnímat krásné věci, radovat se z maličkostí, mít větší citlivost k těžkostem druhých... Myslím, že i starší sourozenci Filip a Jakub vnímají jiné hodnoty než ty, které nabízí svět – materiálně, lacinou zábavu, úspěch, výkon. Přestože okamžikem odchodu Anežky jsem pocítila naprostou bezmocnost, pochopila jsem, že Bůh v životě našich dětí dosáhne svého cíle bez ohledu na to, co si plánujeme my. Proto je dobré mu důvěřovat, neboť:

On má všechno ve své ruce

On byl v bolesti, kterou jsem cítila

On mě objímal, když jsem měla strach

On byl šťastný, když jsem přinášela oběť

On mě nesl, když jsem byla vyčerpáná

On mě těšil, když mě okolí nechápalo

On mi dělal společnost, když jsem cítila samotu

On mi vléval naději, když jsem cítila beznaděj

On mi poslal přátele a lékaře, když jsem měla depresi

On mě miloval, když jsem postrádala cit a vnímavost druhých.

„Jak se mám odvděčit Hospodinu, že se mne tolikrát zastal? Zvednu kalich spásy a budu vzývat Hospodinovo jméno.“ (Žalm 116, 12-13)

Součástí knihy je krátké pojednání fyzioterapeutky Jarmily Čáповé o jejím setkání s Anežkou, o podstatě její diagnózy a jejím léčení. Toto pojednání končí vyznáním:

V době, kdy Anežka vstoupila do mého pracovního života, sama o sobě, ale i s celou svojí rodinou, způsobem jejich života a problémy, jimiž se byli nuceni zabývat, silně ovlivnila i můj život soukromý. Modlitba, která mě provází už čtvrt století životem, znovu nabyla na významu, a cítím, jak mě Anežka drží za ruku a dává mi onu velikou sílu přestat každý malý den, abych na veliké cestě životem pokročila alespoň o ten malý krok.

Prosím tě, Pane, o velikou sílu přestat tento malý den, abych na veliké cestě k tobě pokročila o malý krok."

Knihy vyšla v nakladatelství Sypták v roce 2010, stojí 198,- Kč a je možné ji objednat na adrese: vydavatelstvi.syptak@seznam.cz. Kniha je natolik mimořádná, že je vynikajícím dárkem pro lidi, prožívající různé těžkosti života. Vřele doporučujeme.

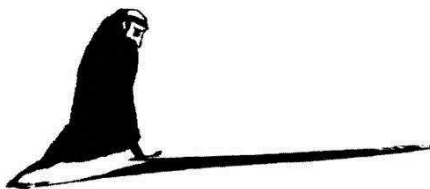
Jana Slámová a Hana Dvořáková

Jonáš - ilustrovaný?

K větší části brněnské evangelické veřejnosti se zřejmě nedostala zpráva o tom, že v pondělí 2. května Evangelické manufakturní nakladatelství EMAN uvedlo v Domě pánů z Kunštátu knihu kázání Štěpána Hájka a kreseb Mariky Bumbálkové nazvanou „Jonáš“. I tak bylo při uvedení plno.

Promluvil na něm profesor Josef Kovalczuk o tom, jakou inspirací je pro umělecké zpracování četba a výklad biblických knih. Režisér a dramaturg Arnošt Goldflam vzpomněl mimo jiné na strhující sílu Jonášovy modlitby v inscenaci dramatu „Pogrom v nádražním bufetu“ a profesor Petr Oslzlý živě, názorně a přesvědčivě vyložil, jaký nezastupitelný význam má umění, které zprostředkuje porozumění příběhu a uvede jej do života lidí. Byla to řeč nad jiné vážná a přece odlehčená humorem.

Vrcholem byla četba Láryho Hausera prvního kázání Štěpána Hájka a tak říkajíc dovětek Mariky Bumbálkové, která ocenila odvalu Tomáše Trusiny a Štěpána Hájka, když ji vyzvali, aby své porozumění Jonášovu příběhu výtvarně vyjádřila. Je nevšední, i když ne snadno srozumitelné. Škoda, že grafik nepojal své umění jako služebné. Jeho uspořádání textu je sice originální a zřejmě ceněné, ale pro čtenáře zvláště starší generace pro oči namáhavé a orientaci v textu spíše zatěžující.

Četba deseti kázání je strhující. Základní biblický příběh se proplétá s naším dnešním životem. Odvaha opakovat vždy znova biblické výzvy a konfrontovat je s naší zbabělostí, popsat až bezohledně naše dnešní útky před odpovědností a přece neztratit se zřetele naději v Boží milosrdenství – tím vším jsme provedeni nejen slovem, ale i obrazem. Nespěchejme s četbou. Znovu a znovu se vracejme k obrazům – nejsou a ani nechtějí být ilustrací. Jsou viděním, výkladem. Obojí, i tištěné slovo i kresba – obraz – nám pomůže nacházet další a další roviny porozumění Jonášovu a našemu příběhu.

Pokud můžete, u Emany nebo ve sboru si knihu objednejte: Štěpán Hájek a Marika Bumbálková: Jonáš, 96 stran, cena 269,- Kč. Při objednávce u nakladatele 19 % sleva. (EMAN, Husova 656, 256 01 Benešov, telefon 317 722 215).

Milena Šimsová

Dobry strom nese dobre ovoce

Pod tímto názvem vydala Brněnská tisková misie sbírku kázání Josefa B. Průši s předmluvou jeho vnučky Michaely Maláčové, která vydání knihy financovala – veškerý výtěžek z prodeje knihy bude použit pro potřeby Domu důstojného stáří v Brně-Maloměřicích, kde bratr farář Průša v současné době žije. Sbírkou obsahuje čtyřicet kázání s modlitbami; právě tolik bylo odslužených farářských let autora těchto kázání. Kniha stojí 150,- Kč a je možno ji zakoupit prostřednictvím sborové kanceláře ve sboru Brno II nebo sestry Ester Markové (estermark@seznam.cz).

Abelárd

Prof. Jana Nechutová (Filozofická fakulta Masarykovy univerzity) právě vydala svůj překlad z latiny básnického díla filozofa a teologa Petra Abélarda (+1142, autora slavného „Sic et non“ a tvůrce kompromisu mezi nominalismem a realismem – „konceptualismus“). Jeho poezie je méně známá, kromě hymnů sepsal právě tyto Žalozpěvy (v originále „Planctus“). Název překladu zní V POHORÍ GILBÓA (Petr Abélard, Žalozpěvy). Vyšlo v malém nakladatelství ARISTA v Praze, je to malá knížka a stojí (jak kde) do 100,- Kč, mělo by se dát koupit u knihkupců nebo u nich objednat, nakladatel to dal do distribuce („Nakladatelský servis“). Mail nakladatele: josefinum@seznam.cz

Obsah: Nářek Díny nad Šékemem – Jákobův pláč nad syny Josefem a Benjámínem – Nářek dcer izraelských nad Jiftáchovou dcerou – Nářek Izraele nad Samsónem – David oplakává Abnéra – Davidův pláč nad Saulem a Jonátanem. (Inspirováno, jak vidno, starozákonními situacemi a v některých případech (Jiftáchova dcera, David) přímo výroky biblických postav.

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1. 7.	Bedřiška Köhlerová	104 let
2. 7.	Vlasta Michalská	90 let
4. 7.	Alena Velebová	60 let
5. 7.	Vladimír Zhoř	83 let
6. 7.	Erika Čvandová	20 let
6. 7.	Marie Pivcová	82 let
6. 7.	Zdenka Škeříková	81 let
7. 7.	Josef Michal	10 let
7. 7.	Jitka Najbrtová	60 let
7. 7.	Libuše Plívová	92 let
8. 7.	Růžena Burgetová	85 let
10. 7.	Věra Doleželová	87 let
10. 7.	Miroslav Zezula	70 let
10. 7.	Božena Zhořová	79 let
12. 7.	Anna Smutná	85 let
17. 7.	Vlasta Nykodýmová	87 let
20. 7.	Kamila Kultová	10 let
20. 7.	Alena Nagyová	60 let
20. 7.	Iva Ptáčková	60 let
22. 7.	Otakar Blaha	30 let
22. 7.	Jiří Kepák	70 let
25. 7.	Jana Kropáčová	70 let
25. 7.	Radek Šimek	50 let
27. 7.	Anna Jochymková	70 let
27. 7.	Miroslav Maláč	40 let
27. 7.	Hana Winklerová	80 let
29. 7.	Jarmila Orlová	76 let
29. 7.	Jiří Stratil	60 let
30. 7.	Iva Adamová	20 let
30. 7.	Milan Kopřiva	75 let

6. 8.	Jarmila Nováčková	70 let
7. 8.	Jiřina Boháčková	70 let
8. 8.	Josefa Přikrylová	90 let
11. 8.	Dana Rovnerová	60 let
13. 8.	Libor Měšťan	79 let
13. 8.	Zdeněk Přikryl	81 let
14. 8.	Vlasta Dvouletá	86 let
14. 8.	Jaroslav Mlejnek	50 let
15. 8.	Marek Hudeček	20 let
15. 8.	Radmila Jedličková	88 let
15. 8.	Blahoslava Ondrová	96 let
18. 8.	Danuše Černá	75 let

Brno II

2. 7.	Boris Procházka	77 let
5. 7.	Věra Vašíková	89 let
8. 7.	Věra Randýsková	87 let
10. 7.	Dominik Huvar	10 let
17. 7.	Libuše Holečková	83 let
18. 7.	Zdeňka Kučerová	83 let
3. 8.	Věra Uhlířová	84 let
3. 8.	Ladislav Vašina	84 let
7. 8.	Vlasta Brodská	60 let
10. 8.	Zdeněk Vojtíšek	88 let
10. 8.	Vlasta Melicharová	84 let
10. 8.	Alena Šebestová	77 let
11. 8.	Michal Svoboda	10 let
22. 8.	Stěpánka Zálešáková	89 let

rozloučili jsme se:

30.5. Věra Feilerová, nar.1924

20. 8.	Božena Tomková	95 let
25. 8.	Viera Holečková	83 let
25. 8.	Pavel Lauterer	78 let
27. 8.	Jarmila Davidová	78 let
28. 8.	Petr Horňák	20 let
29. 8.	Jana Věžníková	20 let
29. 8.	Vlasta Zupalová	86 let

pokřtěni byli:

- 5. 6. Martin Vrbka, nar. 2011
- 12. 6. Eliška Balášová, nar. 2011
- 12. 6. Kateřina Eva Schneiderová, nar. 2010

rozloučili jsme se:

- 6. 5. Věra Kubáčková, nar. 1920
- 20. 5. Věra Hamříková, nar. 1925

**Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho
moudrosti i vědění!
Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a
nevystopovatelné jeho cesty!
Kdo mu něco dal, aby mu to on musel vrátit?
Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všecko!
Jemu buď sláva na věky. Amen.**

Řím. 11,33nn

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

První část červnové schůze jsme věnovali upřesnění stavebního zadání nového plotu, brány a vjezdu do areálu Betlémského kostela. Stavba byla zahájena 13. června. Byl schválen plán bohoslužeb do konce září a bratr kurátor informoval o nabídkách na opravu varhan v Červeném kostele. Náklady na zhotovení nové traktury, vyčištění a nové naladění budou asi 0,5 milionu Kč. Staršovstvo se rozhodlo opravu odložit na příští rok a pokusit se získat finanční podporu od města a z kraje. Na víkend 10. - 11. září přijede do našeho sboru celocírkevní kantor Ladislav Moravetz. Informaci o výsledcích svého jednání podala výchovná komise. Na seniorátní fond solidarity věnujeme částku 10.000 Kč. Byla podepsána nová nájemní smlouva na prostory v 1. patře sborového domu, odkud odchází jazyková škola VIKA. Během prázdnin je připraven týdenní pobyt na Blažkově (6. - 12. 8.)

a koncem srpna soustředění zpěváků v Poličce. Ve dnech 23. - 25. září očekáváme návštěvu z partnerského sboru v Basileji.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo dokončilo jednání o přípravě volby prvního faráře sboru Martina Horáka. Ústřední církevní kancelář přislíbila, že postoupí žádost o pokyn k volbě se všemi přílohami k projednání synodní radě ČCE. V návaznosti na předchozí jednání staršovstvo dohodlo s vikářkou Alexandrou Hauserovou kandidaturu k volbě na místo druhé faráčky sboru. Rozhodlo o přípravě této volby na sklonek léta. - - Zprávu o hospodaření sboru starší obdrželi ve vylepšené podobě – pro všechny, kdo se nevyznají v pravidlech účetnictví (míní se většina presbyterů) se tím usnadní přehled o příjmech a výdajích, i o tom, jaké prostředky má sbor aktuálně k dispozici. - - Přátelé v nizozemském Apeldoornu vyhověli naší prosbě a přesunuli datum pozvání k návštěvě jejich sboru na druhou polovinu září. - - Blahoslavův dům poskytne prostory pro pracovní poradou vedoucích pracovníků Diakonie. - - Příprava na svatodušní svátky je tentokrát poznamenána nároky, které na ni klade spolupráce s Českou televizí; ta bude služby Boží ve svatodušní neděli v přímém přenosu vysílat. - - Vděčně jsme přijali rozmanité služby členů a příznivců sboru, které úhrnem zajistily pěkný průběh letošní Noci kostelů v Blahoslavově domě. - - Čekají nás letní prázdniny.

Jaroslav Vítek

Brno – Židenice

Na své poslední schůzi před prázdninami se staršovstvo věnovalo především přípravě programu ve sboru. Tradiční sborová neděle je naplánována na 26. června, naším hostem bude Pavel Hošek z pražské ETF a tématem jeho přednášky bude zamyšlení nad údělem křesťana v dnešní době. Kromě toho připravujeme hry pro děti, divadlo, společný oběd, sportování a zpívání, a to všechno vyžaduje zapojení mnoha členů sboru do organizace celého dne. — Jsme rádi, že v posledních letech je sborová rekreace na Blažkově vítanou formou odpočinku pro mnoho členů sboru, takže letos opět kapacitu tábora zcela naplníme. — Na podzim bude pokračovat série tématických sborových večerů. Pozvání přijali velmi zajímaví hosté, takže se už teď můžeme těšit např. na povídání o dnešní Brazílii nebo o evangelících v toleranční době. — Přes prázdniny bychom rádi provedli sanaci vlhnuoucích stěn suterénu modlitebny.

Libor Švanda

Ekumenické bohoslužby k výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa se konají ve sboru ČČSH na Botanické ve středu 6. července v 17 hodin. Káže sestra farářka Jana Křížová (ECM) a liturgii vede brněnský biskup bratr Petr Šandera.

Zamyšlení k 6. červenci

Tak jako dnes, v Husově době společnost příliš neprospívala. Dodržování Božích i lidských zákonů upadalo, úředníci se nestarali o svěřené úkoly, úplatky brala i šlechta.

Mnoho lidí vědělo, že všechno není v pořádku, někteří na to veřejně poukazovali. Ale pouze Jan z Husince, rektor Karlovy Univerzity nejen, že o nutnosti nápravy mluvil, ale také našel cestu k nápravě a kázal o tom.

Bázeň před Hospodinem je moderním lidem málo srozumitelná, ale má cenu připomínat, že je správné ctít práva druhého. A také si vážit svých povinností a práv více než finančního zisku.

Petr Chelčický také poukazoval na úpadek mravů a nutnost osobní kázně, neměl však pro veřejnou činnost společenské postavení. Jednota Bratrská se pokusila názorně ukázat, že je to možné, ale neměla tak velký vliv na své současníky, jako měl Mistr Jan Hus.

My bychom se mohli snažit, aby se Husovy dobré rady „k nápravě věcí veřejných“ projevily i na našich současnicích.

Však je na stěně Betlémského kostela napsáno: Hledej pravdy. Slyš pravdu. Uč se pravdě. Miluj pravdu. Prav pravdu. Drž pravdu až do smrti.

Jitka Najbrtová

Kavárnička o prázdninách

Jako každoročně, také letos v červenci a srpnu se budeme scházet jako vždy ve středu od 15 do 17 hodin v sále na Opletalově ulici.

Program bude volný, pouze 6. července, kdy je státní svátek, do Kavárničky nepřijdeme, ale jinak se těšíme nashledanou.

Kornelie Křehlíková

Služby Boží v DD Kociánka

O prázdninách se konají 2.7., 16.7., 30.7., 13.8., 27.8. vždy v 9:30

Brno I**Brno II****Brno – Husovice****Brno – Židenice**

3.7.	2. neděle po sv. Trojici ČK 9:00 Jiří Gruber	BD Alexandra Hauserová Tiš 13:45 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd P. Kašpar, křest, VP Bl Pavel Kašpar, VP
10.7.	3. neděle po sv. Trojici ČK 9:00 Jiří Šimsa	BD Jaroslav Vítek	Hu Alexandra Hauserová	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
17.7.	4. neděle po sv. Trojici ČK 9:00 Marta Židková Rch Olga Tydlitátová	BD Jaroslav Vítek Tiš 13:45 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek	Žd Romana Špačková Bl Romana Špačková
24.7.	5. neděle po sv. Trojici ČK 9:00 Jiří Gruber, křest	BD Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd Romana Špačková Bl Jan Asszonyi
31.7.	6. neděle po sv. Trojici ČK 9:00 O. Tydlitátová, VP	BD Ondřej Kolář	Hu Jiří Šimsa	Žd Romana Špačková Bl Romana Špačková
7.8.	7. neděle po sv. Trojici ČK 9:00 Olga Tydlitátová Rych Olga Tydlitátová	BD Jaroslav Vítek Tiš 13:45 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
14.8.	8. neděle po sv. Trojici ČK 9:00 Marta Židková	BD Alexandra Hauserová	Hu Štěpán Hájek	Žd Romana Špačková Bl Romana Špačková
21.8.	9. neděle po sv. Trojici ČK 9:00 Jiří Gruber Rych Jiří Gruber	BD Jaroslav Vítek Tiš 13:45 Jaroslav Vítek	Hu čtené Ma čtené	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
28.8.	10. neděle po sv. Trojici ČK 9:00 Jiří Gruber	BD Jaroslav Vítek	Hu čtené	Žd Romana Špačková Bl Jan Asszonyi

ČK: Červený kostel v 9:00
Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Kuř: Kuřim v 10:00
Tiš: Tišnov

Hu: Netušilova 26 v 9:00
Ma: Maloměřice, Borky 7
DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
Bl: Blansko v 14:00